

MRF 2021.369/2

Planklagenævnets afgørelse af 21. december 2021, j.nr. 20/11674

Stadfæstet afslag på dispensation fra lokalplan til nyt tagmateriale på trelænget gård, da der var tale om en bevaringsværdig ejendom, og da det ønskede tagmateriale ville ændre gårdens autentiske fremtræden. Uanset udgifterne til fysisk lovliggørelse var anslået til 2,5-4 millioner kr., kunne værdispildbetragtninger ikke føre til et andet resultat, da ejeren havde valgt at udskifte taget uden at afvente kommunens afgørelse og dermed var klar over risikoen for værdispild.

Gribskov Kommune meddelte i august 2020 afslag på lovliggørende dispensation fra en lokalplan til tagmateriale på driftsbygningerne på E's ejendom. Det fremgik af lokalplanen, at eksisterende bebyggelse ikke måtte nedrives, ombygges eller på anden måde ændres, uden der var indhentet en forudgående tilladelse fra byrådet, og at dette også gjaldt tagmaterialer. Det var endvidere bestemt, at tage skulle dækkes med tagpap, tagpap med listetækning eller skiffer. Driftsbygningerne på ejendommen bestod af tre længer på ca. 700 m² i grundplan og 1.000 m² tag. E havde ansøgt om at udskifte det eksisterende grå eternittag med et matsort, cementbaseret bølgepladeprodukt samt opsætning af integrerede solceller på en del af taget. Efter at E havde ansøgt om dispensation, valgte E at udskifte taget og meddelte efterfølgende kommunen, at det havde været nødvendigt at igangsætte udskiftning af taget for at undgå yderligere følgeskader. Kommunen begrundede afslaget med, at ejendommen var udpeget som bevaringsværdig og havde kulturhistorisk betydning for oplevelsen af landsbyen, ligesom kommunen ikke ønskede at ændre gårdens autentiske fremtræden. Afgørelsen blev påklaget af E, der bl.a. anførte, at afslaget ikke var proportionalt, at en udskiftning af tagmaterialet ville medføre et betydeligt værdispild, da prisen for det krævede tag udgjorde ca. kr. 4.000.000 kr., og der skete en urimelig forskelsbehandling, da de øvrige ejendomme i området allerede havde det af E ønskede tag, hvorfor E havde en berettiget forventning om, at kommunen ville acceptere det ansøgte arbejde. Planklagenævnet fandt, at lokalplanbestemmelsen om tagmaterialet havde hjemmel i § 15, stk. 2, nr. 7, og i øvrigt var saglig og planlægningsmæssig begrundet. Nævnet fandt

ikke, at afslaget på dispensation var i strid med proportionalitetsprincippet, da der forelå tilstrækkeligt tungtvejende planmæssige interesser i at håndhæve lokalplanens bestemmelser. Nævnet henviste til, at der var tale om en bevaringsværdig ejendom, at lokalplanen bl.a. havde til formål at bevare de karakteristiske gårde og huse, og at det ansøgte tagmateriale ifølge kommunen ville ændre ejendommens fremtræden i et omfang, som kommunen ikke ønskede. E havde anslået udgifterne til fysisk lovliggørelse af tagmaterialet til mellem 2.500.000 og 4.000.000 kr., men nævnet afviste, at værdispildbetragtninger kunne føre til et andet resultat, da hensynet til håndhævelse af lokalplanen og præcedensvirkning måtte veje tungere, ligesom E havde valgt at udskifte taget uden at afvente kommunens stillingtagen og dermed måtte have været klar over risikoen for værdispild. Kommunens manglende håndhævelse af lignende ulovlige forhold på andre ejendomme kunne ikke sidestilles med en stiltiende dispensationspraksis, der bl.a. kunne bero på ressourcemæssige hensyn, hvorfor nævnet lagde til grund, at kommunen ikke ville have meddelt dispensation fra lokalplan til det ansøgte tagmateriale på andre ejendomme, hvorfor afslaget på dispensation ikke var udtryk for usaglig forskelsbehandling. Kommunen havde oplyst, at denne alene havde vejledt E om sagsbehandlingstiden og på intet tidspunkt havde stillet en dispensation i ud-sigt, hvilket nævnet lagde til grund. På denne baggrund fandt nævnet ikke, at kommunen havde givet E en berettiget forventning, som medførte, at kommunen var afskåret fra at give afslag på dispensation. Planklagenævnet kunne herefter ikke give medhold i klagen.

Kommentar: Afgørelsen illustrerer, at den omstændighed, at en kommune ikke har reageret med lovliggørelsespåbud på bestemte overtrædelser af lokalplanbestemmelseres regler om tagmateriale, ikke automatisk medfører, at andre ejere ved korrekt ansøgning om dispensation fra lokalplan på grundlag af lighedshensyn har en berettiget forventning om dispensation fra lokalplanen til de ulov-

MRF 2021.369/2

lige forhold. Dette må tiltrædes, jf. også U 2005.2527/2 H, men det burde nok tilføjes, at dette forudsætter, at kommunen reagerer, når kommunen som tilsynsmyndighed bliver opmærksom på ulovlige forhold, så det ikke alene er ejere, der anvender den korrekte fremgangsmåde med ansøgning, som begrænses af lokalplanen. Afgørelsen er omtalt i PKNO nr. 28 om proportionalitet og værdispild og er efterfølgende blevet indbragt for domstolene.

Afgørelse i klagesag om Gribskov Kommunes afslag på dispensation fra lokalplan til tagmateriale på [A1], Helsingø - Verserende retssag

20/11674

Gribskov Kommune har den 19. august 2020 truffet afgørelse om afslag på dispensation fra lokalplan nr. 556.01, Ørby, til tagmaterialet på driftsbygningerne på ejendommen [A1], 3200 Helsingø.

Ejeren af ejendommen har klaget over afgørelsen.

I denne afgørelse har Planklagenævnet behandlet følgende spørgsmål:

- Om forholdet er umiddelbart tilladt efter lokalplanen, jf. planlovens § 18, eller kræver dispensation fra lokalplanens § 6.3.1 og § 10.1.
- Om kommunen har overholdt de forvaltningsretlige principper om proportionalitet og værdispild.
- Om kommunen har overholdt det forvaltningsretlige ligebehandlingsprincip.
- Om klageren havde berettigede forventninger som følge af kommunens tidligere tilkendegivelser.

Planklagenævnet kan ikke behandle det øvrige klagepunkt i sagen.

Planklagenævnet kan ikke give medhold i klagen. Det betyder, at kommunens afgørelse gælder.

1. Sagens oplysninger

1.1. Ejendommen og lokalplanen for området

Klagen vedrører en ansøgning om nyt tag på ejendommen [A1], 3200 Helsing. Det fremgår af sagens oplysninger, at klageren den 26. februar 2020 ansøgte om dispensation til at udskifte tagmaterialet på driftsbygningerne på ejendommen, som består af 3 længer i omegnen af 700 m² i grundplan og 1.000 m² tag. Kommunen konstaterede ved et tilsyn på ejendommen den 24. juni 2020, at driftsbygningernes tagbeklædning fremstod original med lysegrå bølgeeternitplader. Klageren valgte herefter at udskifte taget uden at afvente kommunens afgørelse. Klageren meddelte den 15. september 2020 til kommunen, at det havde været nødvendigt at igangsætte udskiftning af taget for at undgå yderligere følgeskader.

Ejendommen er omfattet af lokalplan nr. 556.01, Ørby (https://dokument.plandata.dk/20_2956566_1442561983272.pdf).[1] Ejendommen ligger i delområde 1. Bygningerne på ejendommen er udpeget som bevaringsværdige, jf. lokalplanens § 2.4, jf. kortbilag 4.

Lokalplanens § 6.3.1 om driftsbygninger på [A2] fastsætter følgende:

6.3.1

Tagene skal dækkes med tagpap, tagpap med listetækning eller skiffer.

Lokalplanens § 10.1 om bevaring af bebyggelse på [A2] fastsætter følgende:

10.1

Eksisterende bebyggelse må ikke nedrives, ombygges eller på anden måde ændres, uden der er indhentet en forudgående tilladelse fra byrådet.

Dette gælder også bygningens detaljer, således at døre, vinduer, tagmaterialer, husets farve og lignende ikke må ændres uden byrådets tilladelse.

1.2. Afgørelsen, der er klaget over

Gribskov Kommune traf den 19. august 2020 afgørelse om afslag på dispensation fra § 6.3.1, jf. § 10.1, i lokalplan nr. 556.01, Ørby, til tagmaterialet på 3 driftsbygninger på [A1], 3200 Helsing.

Kommunen gav afslag på dispensation til at udskifte det eksisterende grå eternittag på ejendommens driftsbygninger med et matsort, cementbaseret bølgepladeprodukt, samt opsætning af integrerede solceller på en del af taget.

Kommunen begrundede afslaget på dispensation med, at ejendommen er udpeget som bevaringsværdig samt har kulturhistorisk betydning for oplevelsen af landsbyen. Kommunen lagde desuden vægt på lokalplanens formål, og at kommunen ikke ønsker at ændre gårdens autentiske fremtræden, der understøtter de overordnede bevaringsværdier i det ret velbevarede landsbymiljø. Kommunen ønskede derfor ikke at give dispensation til det ansøgte.

1.3. Klagen og bemærkningerne hertil

I sagen indgår følgende materiale fra klageren: Klagen af 15. september 2020 samt yderligere bemærkninger af 30. marts 2021.

Kommunen er kommet med bemærkninger til klagen dateret den 5. oktober 2020.

Planklagenævnet modtog klagen fra kommunen den 19. oktober 2020.

Klagen og bemærkningerne er i deres helhed indgået i sagsbehandlingen. De enkelte klagepunkter er kort gengivet nedenfor under afsnit 2.

2. Planklagenævnets bemærkninger og afgørelse

2.1. Planklagenævnets behandling af sagen

I sagens behandling har følgende medlemmer deltaget: Helle T. Anker (formand), Peter Buhl, Ulf K. Hansen, Flemming Damgaard Larsen, Jonas V. K. Nielsen, Torsten S. Pedersen, Henrik Stjernholm, Helle Søeberg, Keld Sørensen, Flemming Thornæs og Jan Woollhead.

2.2. Planklagenævnets kompetence og prøvelse

Planklagenævnet kan tage stilling til retlige spørgsmål i forbindelse med en kommunes afgørelse efter planloven, jf. lovens § 58, stk. 1, nr. 3.[2]

Retlige spørgsmål omfatter alle spørgsmål om lovligheden eller gyldigheden af trufne afgørelser, herunder fortolkning eller forståelse af lovbestemmelser samt overholdelse af almindelige forvaltningsretlige grundsætninger.

Hensigtsmæssighed

Det er i klagesagen gjort gældende, at ejendommen oprindeligt er opført med en anden type tag, og at typen af tagbelægning er blevet skiftet flere gange siden ejendommens opførelse. Den valgte tagbeklædning minder desuden meget om det oprindeligt forudsatte tag. Klageren anfører desuden, at solcellerne er erhvervet for at opfylde nutidens krav og fokus på grøn energi, og at disse ikke vil kunne ses af andre end beboerne selv inde i gården.

Dette vedrører ikke retlige forhold efter planloven, men kommunens skønsmæssige beslutning om at give afslag på dispensation, og Planklagenævnet har derfor ikke kompetence til at behandle dette spørgsmål.

2.3. Umiddelbart tilladt eller krav om dispensation

2.3.1. Generelt om umiddelbart tilladt eller krav om dispensation

Bestemmelserne i en lokalplan er bindende over for borgerne, jf. planlovens § 18. Det betyder, at nye forhold, der er i overensstemmelse med lokalplanen, eller som ikke er reguleret af lokalplanen, er umiddelbart tilladte efter planloven. Derimod forudsætter dispositioner, der ikke er i overensstemmelse med lokalplanen, at kommunen kan og vil dispensere fra lokalplanbestemmelserne

En bestemmelse i en lokalplan kan være formuleret som en dispensationsbestemmelse^[3], som giver mulighed for en konkret fravigelse af en lokalplanbestemmelse. Bestemmelsen kan være formuleret sådan, at hovedreglen er et forbud, men at kommunen har mulighed for efter en konkret vurdering alligevel at tillade bestemte dispositioner. Bestemmelsen kan også være formuleret som en hovedregel om, at en disposition er umiddelbart tilladt, men med en mulighed for kommunen til efter en konkret vurdering også at tillade andre dispositioner. Kommunens udnyttelse af en dispensationsbestemmelse skal gennemføres ved en dispensationsprocedure efter bestemmelserne i planlovens § 19 og efter bestemmelserne i planlovens § 20 om forudgående naboorientering.

I en lokalplan kan der optages bestemmelser om bevaring af eksisterende bebyggelse, således at bebyggelsen kun med tilladelse fra kommunalbestyrelsen må nedrives, ombygges eller på anden måde ændres, jf. planlovens § 15, stk. 2, nr. 18.

2.3.2. Planklagenævnets vurdering

Lokalplan nr. 556.01, Ørby, er en bevarende lokalplan, som i § 10.1 indeholder en dispensationsbestemmelse om, at eksisterende bebyggelse ikke må nedrives, ombygges eller på anden måde ændres uden forudgående tilladelse.

Der er i planlovens § 15 fastsat udtømmende bestemmelser om, hvad der kan fastsættes bestemmelser om i en lokalplan. Herunder indeholder planlovens § 15, stk. 2, en opstilling af forhold, der kan optages lokalplanbestemmelser om (lokalplankataloget).

Efter planlovens § 15, stk. 2, nr. 7, kan der optages bestemmelser om bebyggelsers udformning. Udformning omfatter ydre fremtræden, som f.eks. tagform, materialer og facade mv.

Lokalplanen fastsætter i § 6.3.1, at tage på ejendommens driftsbygninger skal dækkes med tagpap, tagpap med listetækning eller skiffer.

Lokalplanbestemmelsen i § 6.3.1 om materialevalg regulerer bebyggelsens udformning og har dermed hjemmel i § 15, stk. 2, nr. 7. Planklagenævnet finder desuden, at bestemmelsen er saglig og planlægningsmæssig begrundet. Nævnet lægger herved vægt på, at der er tale om en bevaringsværdig ejendom, og at det fremgår af lokalplanens formålsbestemmelse, at lokalplanen bl.a. har til formål at bevare de karakteristiske gårde og huse.

Der er på ejendommen ansøgt om at udskifte det eksisterende grå eternittag på driftsbygningerne med sort eternittag, samt opsætning af 81 m² integrerede solceller i det sydvendte tag mod gården.

Planklagenævnet finder ikke, at det ansøgte er i overensstemmelse med lokalplanen, og forholdet kræver derfor dispensation, jf. planlovens § 19.

Selve afgørelsen om afslag på dispensation er baseret på en skønsmæssig vurdering, der ikke kan efterprøves af Planklagenævnet. Planklagenævnet bemærker, at kommunen har begrundet afslaget med, at det ansøgte tagmateriale vil ændre gårdens autentiske fremtræden, der understøtter de overordnede bevaringsværdier i det ret velbevarede landsbymiljø. Det fremgår desuden af afgørelsen, at kommunen har foretaget en høring af

Museum Nordsjælland, som har vurderet, at det nye tagmateriale, herunder solcellerne, vil medvirke til en væsentlig ændring af gårdens fremtræden, hvorfor museet anbefalede, at forskrifterne i lokalplanen ift. tagbelægning følges, herunder at der ikke opsættes solceller.

Kommunens afgørelse skal være i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige regler og retsgrundsætninger, herunder proportionalitetsprincippet, lighedsgrundsætningen og princippet om berettigede forventninger og bindende forhåndstilsagn.

2.4. Proportionalitet og værdispild

2.4.1. Klagen

Klageren anfører, at kommunens krav ikke er proportionalt med ejendommens værdi eller det anderledes udtryk som skabes. Klageren mener, at det ud fra et økonomisk perspektiv er urealistisk af kommunen at kræve udskiftning af tagmaterialet, og at ejendommen derfor med stor sandsynlighed vil forfalde. Klageren henviser i den forbindelse til, at der er tale om 3 længer i omegnen af 700 m² i grundplan og 1.000 m² tag, og at prisen for det af kommunen krævede tag af naturskiffer på driftsbygningerne udgør ca. kr. 4.000.000 kr.

Det fremgår af ansøgningen om dispensation af 26. februar 2020, at klageren har indhentet et prisoverslag på udskiftning af taget, og at udskiftning til både tagpap og skiffer vil koste omkring 2.500.000 kr. Det vil ifølge klageren være en billigere løsning at udskifte taget til det ansøgte tagmateriale.

Klageren har i forbindelse med klagesagen oplyst, at det har været nødvendigt at igangsætte arbejdet pga. store skader på taget, og at taget nu er blevet udskiftet.

2.4.2. Generelt om proportionalitet og værdispild

Det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip indebærer, at indholdet i en afgørelse ikke må gå videre med hensyn til at påføre borgerne byrder, end formålet tilsiger.

I en sag om lovliggørelse skal kommunen derfor anvende det mindst indgribende middel. Hovedområdet for anvendelse af proportionalitetsprincippet er de situationer, hvor der er flere mulige lovliggørelsesmåder. Princippet kan dog også føre til, at det kan være udelukket at kræve lovliggørelse, f.eks. hvis et krav om lovliggørelse vil være uforholdsmæssigt indgribende i forhold til det resultat, der opnås og de hensyn, der varetages med den pågældende bestemmelse.

Efter praksis lægges der også en vis vægt på spørgsmål om værdispild i sager om lovliggørelse. Hensynet til at undgå eller begrænse et værdispild er som udgangspunkt sagligt, men står i modsætning til hensynet til retshåndhævelsen, som normalt må veje tungt. Ved vurderingen af hvilken vægt hensynet til retshåndhævelsen skal have, indgår også overvejelser om den mulige præcedensvirkning. I en situation, hvor den nuværende eller tidligere ejer eller bruger konkret vidste eller må antages at have vidst, at forholdet var ulovligt, vejer hensynet til retshåndhævelsen særlig tungt.[4]

2.4.3. Planklagenævnets vurdering af proportionalitet og værdispild

Det samlede Planklagenævn finder ikke, at kommunens afslag på dispensation er i strid med proportionalitetsprincippet. Nævnet lægger herved vægt på, at der i den konkrete sag er tilstrækkeligt tungtvejende planmæssige interesser i at håndhæve lokalplanens bestemmelser, idet der er tale om en bevaringsværdig ejendom, og at det fremgår af lokalplanens formålsbestemmelse, at lokalplanen bl.a. har til formål at bevare de karakteristiske gårde og huse. Nævnet har desuden lagt vægt på kommunens vurdering af, at det ansøgte tagmateriale ændrer ejendommens fremtræden i et omfang, som kommunen ikke ønsker. Derudover har nævnet lagt vægt på hensynet til retshåndhævelsen og mulig præcedensvirkning.

Hensynet til at undgå eller begrænse et værdispild er som udgangspunkt sagligt, men står i modsætning til hensynet til retshåndhævelsen, som normalt må veje tungt. I vurderingen af den enkelte sag indgår også overvejelser om den mulige præcedensvirkning.

Klageren har anslået, at udgifterne til fysisk lovliggørelse af tagmaterialet vil udgøre mellem 2.500.000 – 4.000.000 kr.

Et enstemmigt Planklagenævn finder ikke, at værdispildbetragtninger kan føre til et andet resultat, idet hensynet til kommunens håndhævelse af lokalplanen, herunder hensynet til at undgå præcedensvirkning, må veje tungere. Nævnet lægger desuden vægt på, at klageren har valgt at udskifte taget uden at afvente kommunens stillingtagen til ansøgningen om dispensation, og dermed måtte have været klar over risikoen for værdispild.

2.5. Lighedsgrundsætningen

2.5.1. Klagen

Klageren anfører, at der sker urimelig forskelsbehandling mellem klager og øvrige beboere i området, da disse beboere allerede har det tag på deres ejendomme, som klager ønsker på sin ejendom.

Planklagenævnet har forstået det som en klage over, at kommunens afgørelse er i strid med lighedsgrundsætningen.

2.5.2. *Generelt om lighedsgrundsætningen*

Kommunen skal ved behandlingen af en ansøgning om dispensation overholde lighedsgrundsætningen.

Lighedsgrundsætningen indebærer, at sager om forhold, der i det væsentlige er ens, som udgangspunkt skal have samme resultat. Kommunen må ikke udøve usaglig forskelsbehandling, dvs. at der skal være en saglig og planlægningsmæssig relevant begrundelse for at nå til forskellige resultater i sådanne sager.

2.5.3. *Planklagenævnets vurdering af lighedsgrundsætningen*

Kommunen har oplyst, at kommunen kontinuerligt håndhæver lokalplanens bestemmelser, og har meddelt afslag til en lignende ansøgning om dispensation fra lokalplanens krav til tagmateriale.

Planklagenævnet forstår kommunen sådan, at den ikke har givet dispensation/tilladelse til det ansøgte tagmateriale på andre ejendomme.

Det forhold, at kommunen – f.eks. af ressourcemæssige grunde – ikke har forfulgt ulovlige forhold, som svarer til det ansøgte, kan ikke sidestilles med, at kommunen stiltiende har udøvet en dispensationspraksis.

På den baggrund finder Planklagenævnet ikke, at kommunens afslag i den aktuelle sag er udtryk for usaglig forskelsbehandling af klageren.

2.6. Berettigede forventninger og bindende forhåndstilsagn

2.6.1 *Klagen*

Klageren anfører, at denne havde en berettiget forventning om, at kommunen ville acceptere det ansøgte arbejde. Klagepunktet er ikke begrundet eller uddybet.

2.6.2. *Generelt om berettigede forventninger og bindende forhåndstilsagn*

En kommunes tidligere tilkendegivelser, særlige omstændigheder eller passivitet kan i særlige tilfælde skabe sådanne berettigede forventninger hos ejeren, at det kan begrunde en dispensation. De berettigede forventninger skal dog afvejes over for almindelige retshåndhævelsessenssyn. Desuden indgår det tidsmæssige perspektiv i vurderingen.

En kommune kan også fortabe retten til at give afslag på dispensation, hvis kommunen har givet et bindende forhåndstilsagn om, at kommunen ville give dispensation til den ansøgte udskiftning af tag. Dette forudsætter imidlertid, at kommunen har taget konkret stilling til forholdet på et fuldt oplyst grundlag.

2.6.3. Planklagenævnets vurdering af berettigede forventninger og bindende forhåndstilsagn

Kommunen har oplyst, at kommunen den 17. august 2020 alene har vejledt klageren om behandlingstiden, og at klageren på intet tidspunkt er blevet stillet en dispensation i udsigt.

Der er ikke faktiske oplysninger i sagen, som understøtter, at dette ikke skulle være korrekt. En nærmere afklaring af, hvorvidt der er givet et bindende forhåndstilsagn forudsætter en egentlig bevisførelse med vidneafhøringer, hvilket Planklagenævnet ikke kan foretage. En sådan bevisførelse må i givet fald ske i forbindelse med et søgsmål ved domstolene.

Planklagenævnet kan således alene tage stilling ud fra de foreliggende faktiske oplysninger i sagen, og nævnet lægger ud fra disse oplysninger til grund,

at klageren hverken direkte eller indirekte – har fået besked fra kommunen om, at kommunen ville være indstillet på at dispensere fra lokalplanen til det ansøgte tagmateriale.

Planklagenævnet finder på denne baggrund ikke, at kommunen har givet klageren en berettiget forventning, som medfører, at kommunen er afskåret fra at give afslag på dispensation til det udførte tagmateriale.

Nævnet kan således ikke give medhold i dette klagepunkt.

3. Afsluttende bemærkninger

Planklagenævnet kan ikke give medhold i klagen over Gribskov Kommunes afgørelse af 19. august 2020 om afslag på dispensation fra lokalplan nr. 556.01, Ørby, til tagmaterialet på driftsbygningerne på ejendommen [A1], 3200 Helsingø.

Planklagenævnet beklager den lange sagsbehandlingstid.

Afgørelsen er truffet af nævnet, jf. § 4, stk. 2, i lov om Planklagenævnet.

Planklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 3, stk. 3, i lov om Planklagenævnet.[5] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. § 3, stk. 4, i lov om Planklagenævnet.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales ikke. Klagegebyrer tilbagebetales kun, hvis nævnet har afvist at behandle sagen, hvis klagen tilbagekaldes, eller hvis nævnet giver klageren medhold eller i øvrigt ændrer den afgørelse, der er klaget over. Det er ikke tilfældet i denne sag. Planklagenævnets afgørelse vedrørende klagegebyret kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Der henvises til § 3 i gebyrbekendtgørelsen for Planklagenævnet.[6]

[1] Planerne kan søges frem på plandata.dk: <http://kort.plandata.dk/searchlist/#/> (<http://kort.plandata.dk/searchlist/#/>).

[2] Bekendtgørelse af lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1157 af 1. juli 2020 med senere ændringer.

[3] Tidligere benævnt "kompetencenorm".

[4] At hensynet til retshåndhævelsen vejer tungere end selv ganske store omkostninger fremgår bl.a. af NMK-33-03503, hvor det blev anslået, at omkostningerne ved fysisk lovliggørelse af et hus, der var bygget 35 cm for højt, ville udgøre ca. 1,5 mio. kr. Der henvises desuden til 19/00604, hvor det blev anslået, at omkostningerne ved fysisk lovliggørelse af et hus, der var bygget 47 cm for højt, ville udgøre ca. 2 mio. kr.

[5] Lov nr. 1658 af 20. december 2016 om Planklagenævnet.

[6] Bekendtgørelse nr. 108 af 28. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Planklagenævnet.

Sag:

20/11674

Dato:

21. december 2021.

Emner:

Indbragt for rette...

Planloven, retlig (...)

Highlight:

 Vis/skjul highlight

Planklagenævnet (<https://naevneneshus.dk/start-din-klage/planklagenaevnet/>) • Nævnenes Hus • Toldboden 2 • 8800 Viborg • Tlf. nr.: 72 40 56 00 • CVR: 37795526 • Plan@naevneneshus.dk (<mailto:Plan@naevneneshus.dk>)
Tilgængelighedserklæring (<https://www.was.digst.dk/pkn-naevneneshus-dk>)